

Elogi de la prudència

«Amb la pandèmia ens ha sobrevingut, a tothom, una mena d'assaig de lapocalipsi que no estava previst»

Cap de nosaltres era viu el 1918, o gairebé cap. I si algun supervivent en queda, no crec que en aquells moments li pertoqués de prendre decisions. Això d'ara ens ve de nou absolutament a tothom. És una crisi humanitària que no té un sol component. Per descomptat, la primera emergència és la salut i les vides en joc. Per això vivim un cert trastocament del concepte de rellevància social en detriment d'algunes ocupacions més mediàtiques -ep, i dignes- però d'utilitat més secundària, i en benefici dels encarregats de l'atenció més bàsica, dels garants de la nostra supervivència, amb el personal de sanitat al capdavant. I per això també estem redescobrint col·lectivament la importància dels serveis públics, universals i gratuïts.

Però quan parlem de supervivència a la crisi també parlem d'economia, de treball, d'habitatge. Per això, afrontar la pandèmia mèdica implica també afrontar com aguanten el dia a dia les persones que, tot i no estar malaltes, pateixen amb cruessa l'estancament econòmic, i les que ja tenien necessitats bàsiques abans que esclatés la crisi del coronavirus.

Amb tot això vull dir que ens ha sobrevingut, a tothom, una mena d'assaig de l'apocalipsi que no estava previst, i que ha agafat el món poc preparat. Tot el món. Per això malfio de les seguretats absolutes, dels que pontifiquen amb contundència -un pèl menys, si són científics, però tot i així no hi veig unanimitat, i en certa manera ho entenc-, dels que llancen culpes i dels que es posen medalles. Vaig malfiar de tots els baladrers que presumien de saber que no n'hi havia per tant i que ara han hagut d'abaixar el cap -Boris Johnson, García Page, Espadas Cejas...-, i tampoc comparteixo la idea dels que utilitzen les víctimes amb interessos espuris.

Vull fer un elogi de la prudència, la dels que prenen decisions -prudència no vol dir indecisió ni immobilisme, al contrari, vol dir analitzar totes les derivades de la decisió que prendràs- i la dels que les rebem, o patim. No és fàcil fer front al que tenim, és una guerra i no sempre està claríssima la millor tàctica: fa 90 anys de la Guerra Civil nostra i encara discutim si la República havia d'anar primer a guanyar la guerra o si convenia aprofitar per fer la revolució. Imagineu-vos amb això d'ara.

Només demano que els qui tenen les nostres vides a les seves mans -primer que tot, sanitàriament, però també per garantir la supervivència digna ara i després-, pensin en el bé comú. I que tots aprofitem aquest drama per treure'n lliçons de cara al futur. Amb prudència.